

forslag til Indfødsretsloven, og det er af praktiske Grunde heldigt, fordi Ansøgerne da aldrig ere i Tvivl om, paa hvilket Tidspunkt de skulle indlevere deres Ansøgninger, og i det hele er det ogsaa en stor Lettelse for Administrationen. Naar der imidlertid er gjort Undtagelse i dette Tilfælde, er det, fordi Ministerierne for Island og for Kirke- og Undervisningsvæsenet meget anbefale det, da det ønskedes fra de paagældende Ministeriers Side, at disse Mænd skulde have Indfødsret for at kunne faa Statsansættelse henholdsvis paa Island og her i København.

Saaledes som Lovforslaget nu foreligger, skal jeg meget anbefale det til det høje Tings Velvillie.

Kvist: Den højtærede Indenrigsminister har nu givet Oplysning om, hvilke Forandringer dette Lovforslag er blevet underkastet i Landstinget. Endvidere har han betonet, at der er Enighed i Lovgivningsmagten om, hvilke Principper man skal lægge til Grund for Bedømmelsen af, hvorvidt en Ansøger skal have Indfødsret eller ikke.

Der er kun et enkelt Forhold, jeg kunde ønske at omtale ved dette Lovforslags 1ste Behandling, og det er Spørgsmaalet om, hvilken Betydning man vil tillægge Kommunalbestyrelsens Anbefaling, og om man overhovedet skal gaa til at meddele Indfødsret, uden at denne Anbefaling foreligger. Regelen er den, at man forlanger Kommunalbestyrelsens Anbefaling, men det er en Selvfølge, at man ikke kan gaa saa vidt, at man kan lade Afgørelsen være afhængig af, om Ansøgeren har kunnet faa Kommunalbestyrelsens Anbefaling eller ikke. Vilde man fra Lovgivningsmagtens Side gaa saa vidt, at man ikke vilde meddele Indfødsret uden en saadan Anbefaling, vilde Forholdet faktisk blive det, at det blev Kommunalbestyrerne, der bleve Herrer over Indfødsrets Meddelelse. Deraf mener jeg tydeligt fremgaar, at en saadan Betydning kan man ikke tillægge Spørgsmaalet om, hvorvidt en Kommunalbestyrelse vil meddele en saadan Anbefaling eller ikke.

Som det vil ses af den af Landstinget afgivne Betænkning, er der i Aar 15 Ansøgere opførte paa Lovforslaget, der ikke have Kommunalbestyrelsens Anbefaling, og af disse 15 ere de 11 hjemmehørende i København. I den af Landstinget afgivne Betænkning hedder det: „Af Københavns Magistrat følges der, naar der er Spørgsmaal om at anbefale

til Indfødsrets Meddelelse, i det hele andre Principper end de af Regeringen og Rigsdagen nu i en Aarrække anvendte, og dette maa antages at være Grunden til, at saa mange af de paa Lovforslaget opførte Personer ikke have kunnet opnaa Magistratens Anbefaling, skønt de ikke have mindre Kvalifikationer end andre Ansøgere, der ere medtagne“. Det forekommer mig, at dette er værd at lægge Mærke til. For alene det er af Betydning, at man her faar konstateret — hvad man for Resten har haft Lejlighed til at konstatere ogsaa i tidligere Aar —, at Københavns Magistrat stiller strengere Fordringer med Hensyn til Kvalifikationerne for Meddelelse af Indfødsret end baade Regeringen, Landstinget og Folketinget. Det, synes jeg, er noget, som bør paatales, og Landstinget har ogsaa været enigt om i sin Betænkning at give denne Tanke Udtryk. Det er ganske vist kun 11 Personer, det drejer sig om, men naar disse Personer have henvendt sig til Magistraten, og det er blevet nægtet dem at faa Anbefaling til Indfødsret, ligger det jo nær at antage, at der muligvis staa adskillige andre Personer, som ogsaa kunde ønske at faa Indfødsret, men at alene det, at de se, hvorledes de andre blive behandlere, idet disse ikke kunne faa Magistratens Anbefaling, ligefrem holder dem tilbage fra at fremkomme med en saadan Ansøgning. Det forekommer mig, at det er værd at lægge Mærke til dette. Lovgivningsmagtens tre Faktorer ere enige om, hvilke Fordringer der skulle stilles. Det er Magistraten, som stiller strengere Krav. Jeg mener, det er rigtigt, at det bliver fremhævet her paa Rigsdagen, og jeg haaber, at det vil have den Indflydelse, at man ogsaa i København vil anerkende, at de Principper, som ere fulgte fra Lovgivningsmagtens Side, ere de, som maa og skulle følges. Det er jo Lovgivningsmagten, som bestemmer det, og det vilde dog være urimeligt, om Indbyggerne i København i den Henseende skulde være stillede under strengere Fordringer end Indbyggerne omkring i Landet.

Jeg skal ikke komme ind paa her at nævne noget specielt Forhold. Man har her i Folketinget kun Lejlighed til at undersøge Forholdene i de Anmærkninger, som ledsage Forslaget, og i den af Landstinget afgivne Betænkning, saa længe Forslaget ikke er kommet til Behandling her nede i Folketinget. Derfor skal jeg ikke komme ind paa at udtale mig om de en-